

Arată-mi Doamne!...

Flavius Laurian Duverna

Arată-mi Doamne!...

Arată-mi Doamne, slava Ta
În murmurul blând și subțire
Vestind sfânta neprihănire,
Și eu ascuns în stâncă-oi sta
Pân-ce vei trece-n strălucire.

Aș vrea s-o văd și să o simt
Cum se dezvoltă și crește,
Cum Ea în cale răspândește
Miresmele, în locu-mi strimt,
Și trup și suflet 'mi-ntărește.

Sub influența ei preasfântă
Să știu că Tu cu mine ești,
Să capăt noi puteri cerești,
Și inima-mi, ce se frământă
Să știu că Tu, o-nsuflețești.

Și-nconjurat de-a Ta mărire,
Prin adevărul ce-am aflat...
Cuprins fiind și înveșmântat
De-a sale raze, în strălucire,
Smerit și-umil, să fiu plecat.

Să văd că eu, nu sunt nimic
În starea-mi să văd antidotul
Că numai slava-Ți este totul,
Și chiar c-oricât aș fi de mic
În grija Ta, sunt în tot locul.

Ascuns sub stânca de granit
În rugă timpul voi petrece
Sub adăpost de piatră rece,
Prin slava-Ți... să fiu ocrotit,
În susur atunci de vei trece.

Să laud dragostea Ta mare
Pentru că Tu, mă cercetezi,
Pentru că Tu, zilnic mă vezi
Și-n zilele de grea-ncercare
Îmi dai atâtea...mari dovezi.

Speranța să nu mi se piardă
În strâmtorări, oricâte-ar fi
Și-n încercări, câte-ar veni,
Ci inima-mi, s-o faci să ardă
Ca torța aprinsă... zi de zi!

Flavius Laurian Duverna
05 august 2007

Poezia „Arată-mi Doamne...” e inspirată din cele descrise în Ex. 33, 18-21 și 1 Împărați, 19, 11-12. Modul în care a fost scrisă, a constituit adaptarea subiectului la imperativele noastre spirituale, care nu pot ajunge la standardul divin, decât punându-ne în ipoteza nimicniciei noastre firești, în fața Slavei lui Dumnezeu.